

Naš Dražen

TEKST: Vitomir Spasović, ILUSTRACIJE: Matija Dražović

OLIMPIJSKE PRIČE

Izdavanje slikovnica omogućio
Hrvatski olimpijski odbor

Na treningu bi promatrao svaki Acin pokret, a kada bi se stariji dječaci povukli, Dražen bi dograbio loptu i bacao je na koš ne mareći za promašaje.

Kada je u petom razredu, za svoj deseti rođendan, dobio košarkašku loptu, košarka je za Dražena postala najvažnija na svijetu. Toga trenutka zaljubio se u tu igru.

Aco je stasao u dobrog košarkaša i pozvali su ga da igra u zagrebačkom klubu Cibona. Nakon bratova odlaska u Zagreb, Dražen je počeo trenirati u Šibenki. Trener Nino Jelavić odmah ga je stavio u tim sa starijim dječacima. No Dražen nije odustajao od svojih stolaca, vježbao je i dalje, uporno kao i prije. Pričalo se da je znao trenirati i po sedam sati na dan.

Iako je bio najmlađi, isticao se igrom i hrabrošću. Unatoč povicima trenera da se malo smiri i doda loptu suigračima, u trku bi se sam zabio među protivničke igrače i nekako postigao koš. A kada bi se sve činilo izgubljeno, nije ga bilo strah uzeti loptu i baciti je s deset metara. Dok su ga svi zapanjeno gledali, pogodio bi koš i donio pobjedu svojoj ekipi.

Svi pamte 1983. godinu. Šibenki je sve išlo od ruke. Baldekin je bio krcat, a u završnoj utakmici prvenstva Jugoslavije igrali su Šibenka i sarajevska Bosna. Sve se užarilo – čas je vodila jedna, čas druga ekipa. Pred sam kraj Šibenka je gubila košem razlike. Dražen, sav u žaru igre, u posljednjoj sekundi skočio je na šut.

U nervozi ga je igrač Bosne pokušao spriječiti i napravio je prekršaj. Brkati sudac pokazao je na dva slobodna bacanja za Šibenku. Dvorana je uzavrela, uznemirili su se i igrači i navijači. Odluka o prvaku bila je u rukama jednog čupavog mladića. Prvim pogotkom Dražen je izjednačio rezultat – 82:82.

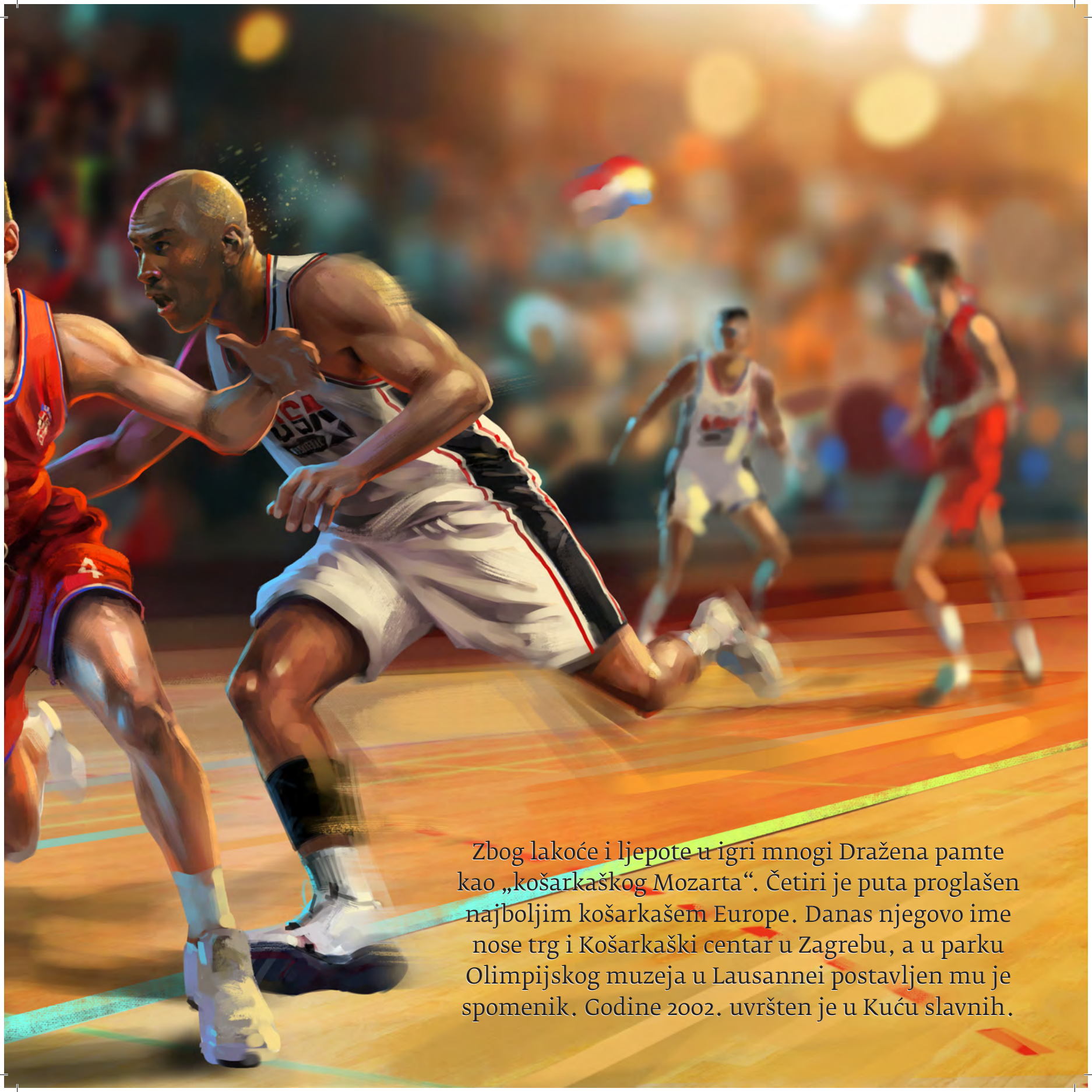
Dražen je ponovno slijedio brata i put ga je odveo u Zagreb, u Cibonu. Upisao je Pravni fakultet i bio uzoran student, ali košarka je bila na prvome mjestu. Trener Cibone Mirko Novosel gradio je momčad za velike pobjede, a u tomu su mu pomogla i nova pravila igre. Na udaljenosti od 6 metara i 25 centimetara povučena je linija iza koje se pogođeni koš računao kao tri poena. A Cibosi su imali sjajne šutere. Već sljedeće, 1985. godine u Ateni su Dražen Petrović

i Vukovi s Tuškanca, kako su nazivali Cibonine igrače, šutirali sa svih strana preko te linije i osvojili naslov europskog prvaka. Bila je to velika večer: Dražen je ubacio 36 koševa, Mihovil Nakić i Andro Knego visokim skokovima ugrabili su svaku odbijenu loptu, a Aco je tako precizno pogađao da je dobio nadimak Aco Trica. Cibona je slavila pobjedu nad moćnim Real Madridom. Te su godine osvojili i prvenstvo i Kup Jugoslavije, a godinu dana poslije ponovili su uspjeh protiv Žalgirisa iz SSSR-a. S tribina se orilo: „Heja, heja Cibosi!“

Imao je već medalje s olimpijskih, svjetskih i europskih natjecanja, ali Olimpijske igre u Barceloni 1992. bile su posebne, prve na kojima je nastupio pod hrvatskom zastavom. Dražen je vodio reprezentaciju sve do vrha, do dvoboja s američkim „Timom snova“, momčadi sastavljene od najboljih košarkaša kakvu svijet dotad nije vidio. U tom susretu snova Hrvatska je izgubila, ali je osvojila srebro koje je sjajilo poput zlata.

Zbog lakoće i ljepote u igri mnogi Dražena pamte kao „košarkaškog Mozarta“. Četiri je puta proglašen najboljim košarkašem Europe. Danas njegovo ime nose trg i Košarkaški centar u Zagrebu, a u parku Olimpijskog muzeja u Lausannei postavljen mu je spomenik. Godine 2002. uvršten je u Kuću slavnih.

